

SZÉSNÁSI MIKLÓS
Sör, szigorúan vodka nélkül

A Kaktuszban találkoztunk Attilával, pontosabban előtte. Az ajtóban állt, és jókora korsó sörbe kapaszkodott. Jobbjának hosszú, görbe ujjai között végét járta a cigaretta. Vékony volt Attila, majdnem annyira, mint ahogy emlékezetemben élt. Még csak pocakot sem eresztett, ami különben egyre inkább jellemző a mi generációnkra, mert mozogni már nincs idő, enni meg kell, és tetszik vagy sem, felvesszük ezt a kerek Buddha-formát: harminc körül a legtöbben alma alakú hús- és kenyérevők leszünk. Csak minket nem annyira a megvilágosodás izgat, mint inkább a számlák, meg a fizetés, hogy kitart-e holnapig.

A főút mellett húzóódó négyemeletesek felől érkeztem. A közeli középiskolában kicsengettek, fűrtökben lepték el az utcát a kölykök. Kerülgették a parkoló autókat, a satnya fákat. A fiúk lökdösődtek, a lányok meg riszálva lejtettek a repedezett járdán, játszották a nőt. Nem rossz környék ez, néztem a lécekkal árnyékolt balkonokat, bár nem is a legjobb. Túl sok a galamb meg a galambszar, és túl kevés a szabad parkoló. S ha van is, nem lehetek benne biztos, hogy nem lesz tele fehér foltokkal a szélvédő, mikor végzek az ügynökségnél. Általában szerettem ezt az időszakot, mikor a napfény ennyire vakítóan pásztázza az utcákat: még meleg van, kevés ruhában járnak a lányok, látszik a mellük, a hasuk és fényes bizsuval díszített köldökük. Keddenként szívesen bámulom őket az első emeleti balkonnól, mert minden hét második napján rendszeresen itt van dolgom a Vigkedvű tizen-nyolc alatt, a Kreatív marketingügynökségnél.

Már vagy két hete szóltak a grafikusok, hogy új pékség nyílt szemben a gimnáziummal, tegyek próbát, mert szerintük jó. Bár nem bízom az ízlésükben (aki tofut fal helyett, az bármire képes), de erős érv, hogy ide minden messze van, még a kínai is. Az árak jók, az ízek bírhatók szerintük. Szerintem fordítva jobb lenne. Általában nincsenek nagy elvárásaim. Most is mindössze normális süteményekben reménykedtem, mert hiszek benne, lehet realitása annak az elképzelésnek, hogy a bélesben túró van, a meggyes kockát nem lekvárral tömték tele, a diós krémjének alapanyaga tényleg kopogott valaha, és hogy a kakaós csiga nem száraz, mint a pucér tölgyfaág. Ez is garáznak épült eredetileg, néztem már messziről a kétszárnyú ajtót, miközben Imre azt magyarázta a számítógépénél, hogy az ügyfelem téved, ha azt hiszi, névjegykártyányi hirdetésén tényleg elfér három bútorfotó. Aztán videotéka lett belőle emlé-

keim szerint, ami tíz év után feladta a hibavaló küzdelmet a kereskedelmi tévével folytatott harcban. A tulajdonosok profilt váltottak, de már a turkálókban sem lehetett bízni, ki vesz használt svájci, angol vagy holland ruhát, ha majdnem ugyanannyiért olcsó és új kínait is adnak. Pár hónapig az „eladó” és/vagy „kiadó” tábla fityegett az ajtón, aztán a régi vagy az új gazda úgy döntött, próbát tesz. Középre pultot, hátra polcokat, balra hűtőt tettek, és most pékárut kínálnak. Van ebben logika, tagadhatatlanul, mert itt fix közönség van, hiába üzemelne akár a világ legjobb büféje is a Zrínyi gimnáziumban, ha valaki tegnap a szünet végére sem került sorra, az ma biztosan át fog jönni ide. A pék jobbra van, a Kaktusz balra. Kezdetben presszó volt, aztán pub lett belőle, mintha angolok lennének vagy írek, végül jött az a Tolnai nevű mágnás, és kitalálta, hogy legyen kocsmá, klasszikus és békebeli hely, ahol a korsó fél liter, és nem négy cent a pálinka, hanem fél deci.

Attila vékony volt, sötét tincseit azonban mintha por lepte volna, és hosszúkás arca horpadtan imbolygott visszafogottan tetovált nyakán. A hangja viszont pont úgy zengett, mint régen, mikor csak annyit dörmögött, hogy a rock and roll örök, és máris belebolondultak a nők.

– Ezer éve nem láttalak! Mi újság? – integetett lelkesen.

Ha nem köszön rám, talán lett volna választási lehetőségem, hogy elfordulok, hátha nem látott meg. Vagy látványosan megelőzőm, hogy szia, most rohanok éppen, de majd beszélünk, és nem kérdezek rá, tudja-e, hol talál meg. De Attila látott és intett, és így nem tehettem meg, hogy elsunnyogok.

– Semmit nem változtál! – nyújtottam kezét, mert tudok én szívélyes lenni, ha akarok.

Mi voltunk az ős-Magellán motorja. Még 1988-ban kezdtük nem egészen tizenkét salétromos négyzetméteren. Két és fél év alatt ledaráltunk tizegynéhány igazi zenészt, adtunk hatvan koncertet, és miután Petneházy Béla stúdiójában felvettük a harmadik műsorunk gerincét képező hét-nyolc dalt, ami már majdnem nagylemeznyi anyag volt, a zenekar feloszlott. Aztán azonnal újjáalakult, de akkor már nélkülem. Hogy mi volt a baj velem? Például az, hogy közepesen gyenge gitáros voltam. Az átlag rockerekhez képest ugyan egészen jó dalokat írtam, ez azonban kevés volt ahhoz, hogy versenyezzek Lugossival. Laci a Neurosisból érkezett, és kiköpött úgy nézett ki, mint Kurt Cobain, aki akkoriban a Smells Like Teen Spirit klipjében rázta a haját. A jövő itt van, lelkendeztem a stúdiófelvételek szünetében, de hiába izzítottam a fiúkat, a gyorsan ritkuló hajú Mészáros Gyuszit, aki csak páros ritmikákat volt képes ütni, de azt nagyon stabilan, meg Koroknait, a basszerost, aki később orvos lett. Feleslegesen koptattam a

számát, hogy most valami olyan zenével kellene előállni, mint a Nirvana, mert Attila azt mondta, Sex Pistols meg UK Subs, ez a jövő, vissza a gyökerekhez. Minden út oda kanyarodik végül, a punk innen indult, és tízezer-néhány év után újra innen megy majd tovább, fel a mennybe, velünk, igazhitű prófétákkal, hidd el, fröcsögött a szokásos lágy részegség állapotában az utolsó próbán, mielőtt zárat cseréltek, hogy megértsem, ki vagyok tiltva. Baromság, gondoltam, de aztán tiszta lett a kép, hogy a barátság meg a zenekar között nincs egyenlőségjel. Lugossi jobb cuccot hozott magával, mint amilyen nekem volt. Mészáros a doboknál egy Rittuper nevű szóke fiú váltotta, aki régen Lugossival nyomta a Vérben, Koroknai meg velem együtt repült, mert két basszeros nem kellett, Lugossi ugyanis kitalálta, hogy inkább négy húrt fog pengetni, és úgy énekelni is tudott. Jó magasra tolta a mikrofont, hogy alulról ordítson bele, mint a barkós és narkós Motörhead-félisten Lemmy, és bármennyire utáltam a pofáját a kitűrés miatt, el kell ismernem, nem csinálta rosszul.

Fájt ugyan a kirúgás, mégsem örültem később Attila bukásának, merthogy az ő élete sem tartott sokáig az új Magellánban. Lugossi szép lassan kiszorította őt is. Attila helyett szerződtette Heringet, ezt a skandináv metálon nevelkedett gitárvirtuózt, és közölte a fiúkkal, hogy mostantól az összes zenét és dalszöveget egyedül fogja írni. Annak fényében nem volt rossz döntés, hogy a Magellán azóta az egyes számú hazai rockzenekarrá nőtte ki magát. Laci azt a fazont hozta, amit mindenki szeretett: a laza és hiteles vidéki gyereket, aki azt mondta, neki nem kell Budapest, jobban érzi magát azon a lakótelepen, ahol mindenki mindenkit ismer. A közönség imádta, mert Laci nem szállt el. Biciklivel járt a hetedik lemez után is, sört ivott, és a haverokkal együtt szurkolt az egyetlen és örök focicsapatnak, a Vasutasnak. Dalszövegeit esztéták elemezték és szociológusok szedték ízekre. A Magellán zenéje egyedül a kritikusoknak nem tetszett, ez a szűk réteg azonban rohadtul magára maradt azzal a véleményével, hogy a legnagyobb eladásokat produkáló hazai banda öt éves kérésben van a világban uralkodó trendekhez képest, unalmas riffeket nyomnak, és mások által már kipróbált dallamokat fércelnek össze. Kit érdekelnek ezek a tények, ha egy-egy Magellán-koncertre általában elővételben elkelt minden jegy! Amikor Attilát kidobta a német turné után, Lugossi alkut kötött Kender Ferivel. Kender autószerelést tanult, és mindig ugyanabban a három Iron Maiden pólóban járt. A hangszerekhez nagyjából annyi köze volt, hogy négy sör és három fél vodka után is képes volt zseniálisan légigitarozni. Érdemei közé tartozott viszont, hogy az anyja üzleti vállalkozása

révén örökölt néhány használható ismerőst, meg alanyi jogon is jónak bizonyult abban, hogyan lehet eladni a Magellánt. Hadd játszanak a fiúk bárhol, ahova legalább ötven embert be lehet zsúfolni, ez volt Kender Feri fő filozófiai tétele. Nem kímélte őket. A zenekar ázsiója viszont emelkedni kezdett. Meredeken. Laci tudta, nem elég lottózni, annál több kell a szerencséhez. Bárhova szervezett Magellán-bulit Kender, nem bízták a helyi fiúkból verbuválódott zenekarokra a promóciót. Laci és Kender odautaztak, megvárták, hogy sötét legyen, és tíz után nekilódultak, teliragasztották a Magellán jellegzetes vörös-fekete-fehér plakátjaival a várost. Aztán két nappal a koncert előtt még egyszer elbogtak Kender apjának koszos Daciájával, és pótolták a letépett falragaszokat. Telefonfülke, kirakat, óriásplakát közepe – szeméretlenül kentek mindenre. Anyagilag nem érte meg, de másfél év elég volt ahhoz, hogy a Magellán húsállomások turnéra induljon. Az első bulit itthon nyomták, a zárót meg Pesten, ahol már három-négyezer ember üvöltötte velük kórusban, hogy „ez az a ház, ahol mindenki mindenkit porig aláz, ezért ne hozz rám szégyent, köszönés nélkül hagyj otthon az anyád”.

Attila ekkor már újra képes volt végignézni, hogy rázza a csipőjét a pogózó kemény mag előtt Lugossi. Nem hittem, hogy ilyen hamar kiheveri öreg haverom a távozás tortúráját. Laci ugyanis még az első német út után rúgta ki, nagyjából úgy, ahogy Attila engem. Mégsem éreztem, hogy csak azt kapta, amit megérdemelt, mert ekkoriban nekem éppen volt egy új bandám, az Orális Fixáció. Öten voltunk, mint egy kéz ujjai, és decensen sötét zenét játszottunk. Ha akkor sikerül megszabadulni valami jól felszerelt stúdióba, emlegettem pár év múlva, olyan dalokat rögzíthettünk volna, amilyenek a Mátix-trilógia alatt dübörögtek. Így azonban csak a próbahelyen tettünk le középre egy kétsávós szalagos magnót, ami megbízhatatlan és korszerűtlen készülék volt. Tizenhat szám maradt ténykedésünk után, zajos, nyúlós dalok, félkész állapotban. Néhány dalszövegre még emlékszem, de vannak sorok, amelyeket máig nem tudok felidézni én sem, pedig órákat töltöttem a fiúkkal a poros pincehelyiségben, a hajdani Sport étterem alatt.

Aztán valahogy minden másképpen alakult, mint terveztem. Erre nem szívesen emlékszem vissza. Volt ott gyorshajítás (balkanyar hetvennel Stop feliratú piros táblánál), ittas állapotban elkövetett szemérem sértés (nemiszerv mutogatása lakótelepi játszótéren), hatósági közeg elleni erőszak (verekedőket oszlató rendőr kigáncsolása), közbotrányokozás (színpadon közönség imitálása felfúj guminővel, aminek arcára Kádár János képmását ragasztottuk), tiltott szerek birtoklása (ingyen fű oszto-

gatása a Juhász Géza Gimnázium klubdelutánján, ahova véletlenül keveredtem), valamint szex kiskorúval (ami csak részben igaz, mert lehet, hogy nem múlt el tizenöt éves az az Anett nevű csaj, de kivételesen terebélyes melle és riasztóan lestrapált berendezése volt; máig nem láttam ilyet közelről, ha őszinte vagyok).

Visszatérve az alapító gyalázatos kitakarítására a hírnév küszöbére érkezett bandából: Attila Németországban bekattant, és idegösszeomlást kapott. Elszállt a színpadon, és szólózni kezdett. Leborította Lugossi erősítőjét. (Csoda, de az működött utána is.) Aztán aznap éjjel eltűnt a szállásról, és a legközelebbi autópálya parkolójában találtak rá a porosz rendőrök. Pucér volt, csorgott a nyála. Ez az, amit hallani lehetett róla. Az igazat soha nem mondta el. Talán maga sem tudta. Nekem akkor lett belőle elegendő, amikor hirtelen naponta kezdett hívogatni, vigyem el sörözni. Elfogyott a cigije. Vagy csak azért, hogy hallgassam meg, amint az ábécé betűit skálázva, iszonyatosan lassan próbálja énekelni, mintha lenne így bármi értelme is. Sára sem örült ennek. Sára volt az első feleségem. Tudta, hogy barátok voltunk. Ezért eleinte nem szólt. Azt elmondta, hogy Attila váratlanul beállított, nincs-e kölcsönbe pár száza-sa, és azt is, hogy adott neki, később meg nem, mert ezt nem vele, hanem velem kellene tisztázni, de azt nem mondta el, mit érzett. Sára nem volt érzéketlen, de csalódnia sem akart magában, hogy szerethet valakit, aki talán éppen olyan, mint ez a szétesett másik. Vagy akár olyan is lehetne. Kezdetben úgy gondoltam, az a legkevésbé, hogy nem hagyom belepusztulni Attilát. Nem vagyok felelős érte, gondoltam, de ha tehetek valamit az érdekében, miért is ne. Ahogy azonban teltek a napok, már egyre kevésbé hittem, mint azt is, hogy egyébként nem kerül semmibe. Hamarosan zavaró lett Attila jelenléte. Aztán kínos. Őrlődtem, mi legyen. Aztán egy este megmondtam neki: ne jöjjön ezután. Nincs harag, de ennyi. Tőlem ne várjon többet. Fogalmam sincs, mit fogott fel az egészből. Másnap telefonált, Sára meg letette.

Nem sokkal később befejeztem a Fixációt. Egyszerűen elegendő lett belőle. Azt éreztem, bennem már nincs meg valami, ami ahhoz kell, hogy naponta leromboljam és újra felépítsem a vágyat, hogy én legyek a világ ura. Belefáradtam? Untam? Inkább az volt a baj, hogy érdekelni kezdett a közönség. Bárhol játszottunk, mindig akadt tucatnyi ismerős vagy közvetlen ismeretlen, aki a műsor alatt pörgött, aztán odajött tántorogva, izzadtan, milyen kurva jók voltunk, és meghívott egy italra. Hónapokig ingyen tudtam ennél-fogva berúgni. De amikor a Fixációval már a harmadik műsort írtuk, és a zene lassulni kezdett, valahogy

feltűnt, milyen üresek ezek az arcom. Úgy éreztem, nincs értelme a hosszú próbáknak. Minek? Ezek miatt? Már a koncertek végén sem az jutott eszembe, hogy fél-istenként járok e földön, hanem hogy jó lenne végre aludni, és nem arra riadni reggelente, mennyire émelegyek. Akkoriban kezdtem el dagadni, vonásaim ellágyultak, két számmal nagyobb nadrágot hordtam, és untam az egészszet. Sára viszont hitt bennem, nem hagyta, hogy beledögöljek, azt mondta, biztos benne, hogy nem az vagyok, amilyennek a legtöbben gondoltak.

– Iszol egy sört? – kérdezte Attila.

– Nem szoktam ilyen korán. – Általában így állok hozzá napközben. Szinte mindenhova kocsival járok, nem engedhetem meg magamnak a séta luxusát. Fogalmam sincs, hogy böktem ki ehhez képest: – Most az egyszerű nem bánom.

– Valami gyorsítót előtte?

– Délben? – Azért csak nem ment el teljesen az eszem.

Fél liter sörrel még lehet nyomogatni a gázpedált. Ha viszont vodkázni kezdek, akkor az autó a Kreatív előtt marad. Esetleg elhagyhatnám a sört, amit amúgy is érez, akihez túl közel hajolok, a vodka viszont nem olyan dumálós ital. Fél vodka nincsen, csak deci. Ha nem szeretnék hosszan időzni a Kaktuszban, pont jó: csak felhajtom, és már indulok is. Nincs bajom Attilával, de dolog van, bármikor csörögget a mobilom, sakkoztam, mi lenne a legjobb.

– Bármikor – nevetett.

– Mesélj, mi van veled, mit csinálsz mostanában? Munka? Zenekar? – Ezek elég semmitmondó kérdések, hirtelen azonban semmi más nem jutott eszembe.

– Nem fogod elhinni – vigyorgott Attila –, de még mindig tanítok.

– Te? Kiket? Mióta?

– Cigányokat. Négy éve. A Barkában.

– Az itt van öt-hat kilométerre – tátottam a szám.

– Tizenegy. Napi huszonnégy kilométert buszozok. De állás, érted? Nem olyan, hogy pár hónap, és vége, mehetek: két éve kineveztek.

– Hogy bírod?

– Nem vészes. Mire kezdek belefáradni, jön a nyári szünet.

– Nem viccelsz? Nem gondoltam volna rólad, hogy itt kötsz ki.

– Senki nem tudja, mit hoz a tegnap – bólintott elégedetten Attila. Régen is szerette meglepni a környezetét. Sikerült, néztem, és próbáltam elképzelni, hogy ott jár a padsorok között, és azt mondja, jelentkezzen, aki tudja. Aligha én voltam az egyetlen, aki csak nézett, mi van, mikor bedobta ezt a tanár-szöveget.

Erre muszáj volt inni. Mivel végül mégis a sörnél maradtam, szigorúan vodka nélkül, úgy számoltam, húsz perc múlva leléphetek. Akkor már nem lesz kínos azt mondani, idő van.

– Nagyanyád?

Talán nem volt túl taktikus kérdés, mert a néni húsz évvel ezelőtt is benne járt már a korban, de hirtelen ez jutott eszembe. Reméltem, nem nyúlok vele nagyon mellé, és nem tépek fel fájó sebeket. Hetven felett bármi történhet az emberrel. Lestem, nem felhősödik-e diszkrétén Attila szarkalábas tekintete. Sokat aludtunk a Kánya utcán, miután Attila elköltözött otthonról, és nagypapja régi dolgozószobájában rendezkedett be, ami a régi ház hátsó bejárata felől is megközelíthető volt, így nem zavarta az öregeket, ha tántorogva tért haza. Volt, hogy nagyon elszálltunk, és olyankor nem mentem haza, kértem, hadd húzzam meg magam az anyjékéntól örökölt kempingágyon. Telente kissé hideg volt ez a lakrész, mert a konvektort Attila csak ritkán csavarta fel, de ha igen, akkor meg izzadtunk, mint a lovak. Másnap nyolc körül émelyegve, reszkető lábakon araszoltunk a konyhába. Attila általában szólt, hogy akkor most támadjam meg a klotyót, amíg a nagy kakaót főz. Az volt mindig a reggeli, fél liter, két kiflivel, ezt feleztük. Szerencsére a nagymama rövidlátó volt, nem szörnyülködött, miért vagyunk annyira hamuszürkék, mint a halottak, bár azt máig nem értem, hogy nem érezte iszonyatos szagunkat. Mindegy. Régen volt.

– Jól van, köszönöm, nehezen mozog már, panasz-kodik mindig, hogy itt fáj, ott fáj, de még mindig maga főzi az ebédjét.

– Nála laksz?

– Mostanában már nem – komorodott el Attila. – Tudod, családi dolgok, hosszú történet ahhoz, hogy untassalak. Veled mi van?

Mondtam, milyen pályára léptem. Nem akartam részletezni, mert sejtettem, Attila szemberöhögne. Már a nyakkendőm és a zakóm se nyerte el a tetszését. Nem mondta, de láttam rajta, hogy mulatságosnak találja ezt a stílust. Ez minden, csak nem a húsz éve áhítással emlegetett rock and roll életforma. S mivel engem sem ejtettek fejre, én is pontosan tudom, mennyire nem nagy dicsőség azért hívogatni másokat, hogy jutalékot szedjek le tőlük, miután eladtam valamit, ami hasznot majd csak később hoz. Már ha hoz. Idén éppen nem nagyon. Ez az év eddig rettenetesen alakult. Általában minden év elég szörnyen indul, de most már május van. Máskor ilyenkor már régen pörögni szokott az üzlet, most viszont mindenki visszavonult, hallgat, kivárára játszik, hátha megtörténik a csoda, és le lehet venni a lélegeztetőgépről a gazdaságot.

– Gyerek van? Mekkora már?

Attila annak idején azt mondta, neki nem kell család, nem akar kiszúrni senkivel, rajta ne kérje számon a fia vagy a lánya, miért robotolhat miatta ezen a sárgolyón. Az engem is kiütött, ha elképzelttem, hogy a zenekar játszik, a kölykök meg ott nyügösködnek az öltözőben, apa mikor jön már. Sára az egyetem miatt volt óvatos, vele vadul védekeztünk végig, így könnyen mondhattuk azt, mikor kiderült, hogy valójában neki sem jó, meg nekem sem, hogy akkor hagyjuk. Ő Budapestre költözött, én meg maradtam a közös albérlésben. Edina más történet. Az első éjszaka előtt tisztázta, hogy szerinte a nő életének értelme a gyerek, és a férfi ki sem tud teljesedni, ha nem kóstol bele az apaság csodájába. Ha akarsz egy meztelen nőt, aki bármire hajlandó, amire kéred, képes vagy erre nemet mondani? Kizárt. S hogy megható-e? Az. Amíg beszélünk róla. Még az sem probléma, ha nőni kezd a pocak és duplájára duzzad a mell. Ha vigyázunk a pózra, akár az utolsó napon is lehet szexelni. De már az átvirrasztott éjszakák, a szűkösebb költségvetés nem voltak annyira vidám fejezetei közös életünknek. Lelépni azonban nem tudtam, nem úgy neveltek.

– Hét a kicsi, a nagy meg kilenc.

Könnyebb volt kimondani, mint hittem.

– Iskolások?

– A fiú még nem. Szeptemberben kezdi.

– Tudod már, hol?

– Ahol a másik, nem érdemes kétfelé indulni reggel.

A Bányaiba visszük.

– Merre laktok?

– Még mindig az Udvarban – nyögtem ki óvatosan.

Fogalmam sem volt, mire megy ki ez az egész. Miért érdekes, merre lakunk, ha nem találkoztunk legalább tíz éve, és talán nem is fogunk. Nem mintha nem örültem volna, hogy látom, él és jól van Attila, de elszoktam én a rockzenétől, meg mindentől és mindenkitől, aminek köze van hozzá. A Fixáció bomlása után kivontam magam a forgalomból. Nem ettem húst, nem ittam szeszt, jógázni kezdtem. Most nagyjából normális vagyok megint: már van névtábla az ajtónkon, és nem tépem le a földszinti postaládáról a közös képviselő által önszorgalomból nyomtatott öntapadós múanyag csíkot. A munkám tűrhetően fizet, az asszony nem lép félre, a gyerekek meg állítólag rám hasonlítanak.

Zavart, hogy itt álltunk, zavart ez a sör, ami kifejezetten jólesett, és az is, hogy sejtelmem sem volt, mi járhat Attila fejében. Pénzt akar? Fizessem ki a fogyasztását? Vigyem el valahova? Vagy többről van szó? A belső véscsengő olyan iszonyatos hangerővel üvöltött, hogy alig hallottam Attilát, aki a barátnőjéről mesélt, milyen okos lány, és hogy majd össze fognak költözni, ha Gabi

leérettségizik, mert fiatal még nagyon, ennyire. A szülei különben rendesek, mondta, szeretnék, ha egyetemre menne. Nem probléma számukra az sem, hogy néha náluk vacsorázik, és ha úgy alakul, esetleg ott is alszik.

– Annyira nem jön be nekik a Diesel zenéje – vigyorgott Attila, mikor visszakérdeztem, játszik-e valahol. – De mentségükre szolgáljon – tette hozzá –, hogy a Magellán-bulikát is elkerülik.

Nem a világ közepe ez a Kaktusz, de tűrhető hely, néztem körül, mikor végeztem a sörrrel. A barnára festett falakat vörössel keretezett fekete-fehér képek díszítették: a sivatag így szinte szépnek látszott. A rönkből faragott rusztikus asztalok és támlás székek némi indiánromantikát csempészték a helyiség hangulatába. Agyagból égetett hamuzók tették teljessé a hatást, és néhány szalmakalap. Tulajdonképpen elüldögnék én itt máskor is, állapítottam meg, de inkább estefelé, mikor nem kell állandóan az órát figyelni.

– Idő van – emeltem fel a mobilt. – Mit szólnál hozzá, ha lefényképeznélék?

Ez elég idétlen megjegyzés volt, magam sem tudom, hogy jutott eszembe. De Attilát nem zavarta.

– Így jó lesz? – mutatta két ujjal az ördögvilág, ahogy régen.

– Tökéletes.

Még mindig nem tudtam meg, mit akar Attila. Most, gondoltam, most csak elő kell állnia valamivel, mert azonnal eltűnök. De nem mondott semmit akkor sem, amikor kezét ráztunk, csak annyit, hogy legyenek jó, meg hogy majd dumálhatnánk egyszer.

Nem fordultam vissza, csak intettem, mikor az ügynökség felé kanyarodtam. Furcsán néztek rám a fiúk, mikor mondtam, hogy ma sem jutottam el a pékségbe. A részletekről hallgattam, de fix, hogy érezték rajtam a sört, mert néha közel kellett hajolnom a monitorhoz.

Kettő, fél három után végeztem. Ennyi idő alatt ha nem is szívta fel teljesen az alkoholt a szervezetem, de már meg mertem kockáztatni, hogy a környékbeli kis utcákon visszaautózzak a céghez. Általában rádiót hallgatok vezetés közben. Ha reklám jön, továbbtekerek. Szinte mindenütt ugyanaz a langyos, igénytelen, feledhető zene szól. De kell valami, amitől nem érzem azt, hogy a zavaró és idegesítő csend miatt a világ elviselhetetlen hely.

LÁZÁR BALÁZS

mintha

*mintha az Erzsébet körútra
ért volna a sárga villamos
a Market street-i toronyházak
után valami pesti fénytörés
tükröződött hirtelen a
régi házak homlokzatán
és színes álomnak hittem
a díszburkolaton siető
öltönyös emberrajokat
az ismeretlen gyorséttermeket
s a langyos szelet mely az öböl
de lehet hogy mégis a Duna
illatával megremegtetett
valószerűtlenné vált önnön
jelenlétem is mint hús pára
a hajnali óceán felett*

tört

*most látom utoljára –
nyomott meg tarkótáját
s hogy ne sírjak mint anyám
minden búcsúzáskor
hagytam hogy vissza-
húzza tekintetem a táj
és próbáltam szinte
hívősen elrendezni
a zöldsoknyás hegyeket
a nap hajlásszögét
a váratlan szélcsend
üvegbúráját melyben
színes szöszökként
hulltak alá a házak
a tört pillanat peremén*